

ΜΑΪΡΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΙ ΠΕΝΘΟΥΝΤΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μάιρα Παπαθανασοπούλου

ΜΑΚΑΡΙΟΙ
ΟΙ ΠΕΝΘΟΥΝΤΕΣ

Μυθιστόρημα

Ο αναγνώστης πιστεύει λανθασμένα ότι στο αστυνομικό μυθιστόρημα μετρά μόνο η πλοκή, η δράση. Όμως ό,τι θυμάται δεν είναι κάποιος που σκοτώνεται, αλλά πως τη στιγμή που ξεψυχά προσπαθεί να πιάσει ένα συνδετήρα πάνω στην επιφάνεια του γραφείου του κι εκείνος γλιστρά.

PEÏMONT ΤΣΑΝΤΑΕΡ

Το γράψιμο δεν είναι παρά ένας μεγάλος αγωγός διαφυγής που κρατά την πίεση σε φυσιολογικά επίπεδα.

ΣΤΙΒΕΝ ΚΙΝΓΚ

«ΕΙΧΕ δίκιο το *Reader's Digest*» ήταν το τελευταίο πράγμα που σκέφτηκε ο Τζιμ Λόκλιρ λίγες στιγμές πριν εγκαταλείψει τα εγκόσμια με μία σφαίρα στο στήθος. Κάποτε είχε διαβάσει σε άρθρο του περιοδικού ότι την ώρα που πεθαίνει κάποιος η πρώτη αίσθηση που χάνεται είναι η όραση και η τελευταία η ακοή. Πεσμένος τώρα ανάσκελα καταλάβαινε ότι το μαύρο πέπλο που τύλιγε το χώρο οφειλόταν στο ότι η όρασή του τον εγκατέλειπε βιαστικά, ενώ μπορούσε ακόμη να ακούσει πεντάκάθαρα τα βήματα του δολοφόνου του πάνω στο παρκέ. Το τρίξιμο της εξώπορτας που έκλεινε ήταν ο τελευταίος ήχος που συνόδευσε τον Λόκλιρ στον ασφοδελό λειμώνα.

Αρκετές ώρες αργότερα ο επιθεωρητής Χένρι Μακντάουαλ παρατηρούσε με ενδιαφέρον τη γοη-

τευτική νέα γυναίκα που είχε αντικαταστήσει τον Φοξ στο μακάβριο επάγγελμα του ιατροδικαστή. Έτσι όπως ήταν σκυμμένη πάνω από το πτώμα, εξετάζοντάς το με το ζήλο της νεοφώτιστης, ο Μακντάουαλ είχε την ευκαιρία να θαυμάσει την εξάισια καμπύλη της ράχης της, που κύρτωνε με τη χάρη περσικής γάτας. «Πρέπει να έχει κάνει μπαλέτο ή κάτι τέτοιο» σκέφτηκε ο αστυνομικός καθώς την είδε να σηκώνεται ανάλαφρα και να κατευθύνεται προς το μέρος του. Δεν την έκανε πάνω από τριάντα κι έμοιαζε σαν να είχε πάρει την ειδικότητά της περίπου πριν από είκοσι λεπτά και είχε έρθει κατευθείαν να πιάσει δουλειά.

Οι σκέψεις του διακόπηκαν απότομα, αφού η γυναίκα τέλειωσε την εξέτασή της και στράφηκε προς το μέρος του. Ο Μακντάουαλ της συστήθηκε κι εκείνη του απηύθυνε το λόγο με φωνή που ταίριαζε αρμονικά με το υπόλοιπο σύνολο:

«Επιθεωρητά Μακντάουαλ, είμαι η Μπρίτανι Αλόνσο. Χαίρομαι πολύ που σας γνωρίζω, αν και οι συνθήκες δεν είναι ιδιαίτερα ευχάριστες» συμπλήρωσε δείχνοντας προς τους τραυματισμούς που τοποθετούσαν το άψυχο κορμί στο φορείο. Το βλέμμα του ακολούθησε μηχανικά την ανάλαφρη κίνηση του χεριού της. Κατέγραψε στο μυαλό του τα άβαφα νύχια της, κομμένα κοντά για να μη σκαλώνουν στα λάτεξ μιας χρήσης γάντια, και τα σίγουρα δάχτυλά της, που έδειχναν ότι μπορούσαν να χαϊδέψουν τόσο τρυφερά ένα παιδικό μάγουλο

όσο εύκολα θα εξέταζαν με ψυχρή ευσυνειδησία τα εντόσθια ενός πτώματος. Όταν του έδωσε το χέρι της για τη χειραψία, προστέθηκε σ' όλα αυτά και η ζεστασιά που του μετέδωσε η απαλή της παλάμη.

Καθώς της έσφιγγε αμήχανα το χέρι, ένωσε ξαφνικά πως ήθελε πολύ να την τραβήξει στην αγκαλιά του και να τη φιλήσει μπροστά στα μάτια όλων των συναδέλφων της Σήμανσης. Σε τρεις μέρες θα συμπληρώνονταν δύο χρόνια από το θάνατο της συζύγου του, στην οποία εξακολουθούσε να είναι πιστός μέχρι σήμερα. Ξεροβήχοντας έδιωξε μακριά την απaráδεκτη σκέψη και ρώτησε τη γοητευτική γυναίκα αυτό που τόσα χρόνια ρωτούσε τους ιατροδικαστές και αποτελούσε το εναρκτήριο λάκτισμα της έρευνάς του:

«Αιτία θανάτου;»

«Εκ πρώτης όψεως, η προφανής. Τραύμα στην πρόσθια θωρακική χώρα, συγκεκριμένα στο αριστερό ημιθωράκιο. Υπάρχουν ίχνη από πυρίτιδα στο πουκάμισο του θύματος, άρα εικάζω ότι πυροβολήθηκε από πολύ κοντά. Δε βρήκατε το όπλο, έτσι δεν είναι;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Άρα αποκλείουμε το ενδεχόμενο της αυτοκτονίας» συμπλήρωσε εκείνη κι έριξε μια κλεφτή ματιά στο ρολόι της, ένα αντρικό Ρόλεξ που ταίριαζε καταπληκτικά στον καρπό του αριστερού της χεριού.

«Ξέρετε ότι σύμφωνα με βρετανικό νόμο του

1845 η απόπειρα αυτοκτονίας θεωρούνταν κακούργημα και ότι οι παραβάτες τιμωρούνταν με απαγχονισμό;» τη ρώτησε και στο έκπληκτο βλέμμα της νόμισε πως ανέγνωσε μια υποψία θαυμασμού γι' αυτές τις νομικές γνώσεις του. Αν το ένστικτό του δεν τον διέψευδε, είχε αρκετές πιθανότητες να συνεχίσει το βράδυ του στην παμπ Mad Jack, πίνοντας ένα ποτό με τη νέα συνεργάτιδά του.

Η απάντησή της ήταν αρνητική τόσο στην πρώτη ερώτηση...

«Όχι, δεν το ΄ξερα ότι υπήρχε τόσο γελοίος νόμος».

...όσο και στην επόμενη:

«Λυπάμαι, δεν μπορώ απόψε. Ίσως ένα άλλο βράδυ».

Η αίσθηση της χαμένης ευκαιρίας διέτρεξε σαν ρίγος τη ραχοκοκαλιά του, αλλά πριν προλάβει να απογοητευτεί για τα καλά, εκείνη κοντοστάθηκε και τον ρώτησε χαμογελώντας:

«Ξέρετε ότι σύμφωνα με την Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας υπάρχουν σαράντα χιλιάδες τρόποι να φύγουμε απ' αυτόν τον κόσμο, δίχως να υπολογίσουμε τους συνδυασμούς και τις επιπλοκές;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι, σαστισμένος από την απρόσμενη ερώτηση.

«Την Πέμπτη το βράδυ είμαι ελεύθερη. Αν ευκαιρείτε, μπορώ να σας διηγηθώ κι εγώ μερικές άχρηστες πληροφορίες της ιατροδικαστικής» του χαμογέλασε εγκάρδια.

Ο Μακντάουαλ ένωσε τους σφιγμούς του να διπλασιάζονται. «Η Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας θα μπορούσε να προσθέσει άλλη μία αιτία θανάτου στη μακάβρια λίστα της: θάνατος από ανταπόδοση ευφυολογήματος σε συνδυασμό με αιφνίδια αποδοχή πρόσκλησης για ποτό. Το κινητό άρχισε να χτυπά στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του. Της χαμογέλασε απολογητικά και απάντησε στην κλήση...

«ΕΜΠΡΟΣ;» ρωτώ, ενώ συγχρόνως σώζω το κείμενο που μόλις έχω ξεκινήσει να γράφω στον υπολογιστή μου.

Είναι ο Φιλ, ο εκδότης μου. Με παίρνει τακτικά για να μάθει νέα μου. Από τότε που έχω εγκατασταθεί μόνιμα στην Ελλάδα, το τηλέφωνο είναι ο μόνος τρόπος για να μειωθεί η απόσταση μεταξύ μας. Σιγοβράζουμε για λίγο σε τυπικές κουβέντες για τον απαίσιο καιρό του Λονδίνου και μετά του λέω ότι μόλις ξεκίνησα να γράφω κάτι που μοιάζει με πρόλογο του καινούριου μου μυθιστορήματος. Ενθουσιάζεται και ζητάει λεπτομέρειες. Δεν έχω να του πω πολλά πράγματα. Προς το παρόν, πιο ισχυρή είναι η επιθυμία μου να καταπιαστώ με κάτι νέο παρά η ίδια η ιδέα της ιστορίας. Το μόνο που ξέρω με σιγουριά και το λέω στον Φιλ είναι ότι αυτή τη φορά ο αστυνομικός επιθεωρητής Χένρι Μα-

κντάουαλ αφήνει τον εαυτό του να ερωτευτεί παρράφορα μια όμορφη και πολύ νεότερή του γυναίκα.

«Καιρός ήταν, μετά από δεκαοχτώ μυθιστορήματα» απαντά ο εκδότης μου και, όταν κλείνουμε το τηλέφωνο, βλέπω από το παράθυρο του γραφείου μου την τέντα της βεράντας να φουσκώνει σαν πανί ιστιοφόρου. Φυσάει πολύ τις τελευταίες μέρες εδώ στο Ζούμπερι κι ο Μάρτιος δε λέει να χαμογελάσει. Θα τελειώσει με βροχές, κρύο κι αέρα, θυμίζοντας τον καιρό του Λονδίνου.

Ο ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΣ αέρας τρύπωνε μέσα από την καμπαρντίνα του Μακντάουαλ, κάνοντάς τον να φαίνεται σαν αερόστατο έτοιμο να απογειωθεί πάνω από τους δρόμους του Λονδίνου. Έσφιξε τη ζώνη και τάχυνε το βήμα του. Η ταμπέλα της παμπ Mad Jack κουνιόταν ρυθμικά στους κρίκους της, ενώνοντας το μονότονο τρίξιμό της με τους υπόλοιπους θορύβους, που προκαλούσαν τα ξαφνικά αναρριπίσματα του αέρα. Έσπρωξε την πόρτα, και το κουδουνάκι στην κάσα ανήγγειλε την είσοδό του. Ο μπάρμαν τού έγνεψε χαμογελώντας και, χωρίς να τον ρωτήσει, άνοιξε ένα μπουκάλι ούζο και το άφησε στον πάγκο μαζί μ' ένα ποτήρι κι ένα μπουλ με παγάκια. Ο Μακντάουαλ κούνησε αρνητικά το κεφάλι και του 'δειξε ένα τραπέζι στο βάθος της αίθουσας.

«Περιμένω παρέα, θα κάτσω εκεί».

Διέσχισε το διάδρομο χαιρετώντας κάποιους θαμώνες τόσο σταθερούς και μόνιμους που πλέον καταγράφονταν στο διάκοσμο της παμπ. Κρέμασε την καμπαρντίνα του στον ξύλινο καλόγερο και κάθισε βλέποντας την είσοδο του μαγαζιού. Όταν, ο βοηθός του μπάρμαν, πέρασε μ' ένα πανί την επιφάνεια του τραπεζιού και εξαφανίστηκε πίσω από τον πάγκο του μπαρ για να επιστρέψει αμέσως με το μπουκάλι το ούζο, το ποτήρι και το μπουλ με τα παγάκια.

Το κουδουνάκι της εξώπορτας ήχησε και πάλι ζωηρά και ο Μακντάουαλ κάρφωσε το βλέμμα στην είσοδο. Βλέποντας την Μπρίτανι να μπαίνει και να κατοπτεύει το χώρο προσπαθώντας να τον εντοπίσει, ένιωσε ξαφνικά το προαίσθημα ενός καλύτερου πεπρωμένου. Η καρδιά του χτύπησε δυνατά, σαν να τον προετοίμαζε για το άλμα που θα τον γλίτωνε από τις ασφυκτικές δυνάμεις της ρουτίνας. Βρισκόταν πλέον στον προθάλαμο των πενήντα του χρόνων, αλλά αυτό δεν ήταν και το τέλος της διαδρομής. Μιας και το προσδόκιμο όριο ζωής είχε ανέβει πια στα ογδόντα, σκέφτηκε πως θα μπορούσε να έχει μπροστά του τουλάχιστον τριάντα χρόνια. Και δε θα τον πείραζε καθόλου, αν θα τα περνούσε με την οπτασία που στεκόταν τώρα στην πόρτα της παμπ. Τα μάτια τους συναντήθηκαν κι η κοπέλα προχώρησε προς το μέρος του χαμογελώντας. Μερικά κεφάλια γύρισαν εντυ-

πωσιασμένα και ο Μακντάουαλ για μια στιγμή έπαιξε αυτάρεσκα με τη σκέψη ότι προκάλεσε την οργή των άλλων αντρών για το προνόμιο που του είχε παραχωρήσει η τύχη εκείνο το βράδυ, να μοιραστεί το ποτό του με μια τέτοια υπέροχη γυναίκα. Σηκώθηκε για να της τραβήξει την καρέκλα να καθίσει, μια κίνηση που και για τη δική του τη γενιά ακόμη ήταν κάτι αυτονόητο, αλλά για την Μπρίτανι ήταν απλώς και μόνο υπόμνηση μιας κόσμιας συμπεριφοράς που έβλεπε σε ρετρό ταινίες και διάβαζε σε παλιά μυθιστορήματα με ρομαντικούς ιππότες και αβρές δεσποσύνες.

Η Μπρίτανι του χαμογέλασε τρυφερά:

«Ο πατέρας μου πάντα τραβούσε την καρέκλα της μητέρας μου».

«Ελπίζω όχι για να τη ρίξει» είπε χαριτολογώντας ο Μακντάουαλ και η γυναίκα γέλασε:

«Κι εκείνος είχε εξαιρετική αίσθηση του χιούμορ».

Ο επιθεωρητής Μακντάουαλ σοβάρεψε.

«Επειδή αντιλαμβάνομαι ότι αυξάνονται ανησυχητικά οι ομοιότητες με τον πατέρα σας, πρέπει να σας ξεκαθαρίσω ότι εγώ δε σας βλέπω καθόλου πατριά».

«Ούτε εγώ θα βγαίνα για ποτό με τον πατέρα μου» του απάντησε εξίσου σοβαρά και αμέσως του ζήτησε να συνεχίσουν τη συζήτησή τους στον ενικό.

Εκείνος συμφώνησε. Κανείς τους δεν αποτρά-

βηξε το βλέμμα απ' το πρόσωπο του άλλου. Ο Μακντάουαλ ένωσε το χώρο να μετατρέπεται σ' ένα άορατο πεδίο μάχης. Σαν να διάβαζε τη σκέψη της:

...Είμαστε δυο αντίπαλοι έτοιμοι να συγκρουστούμε για την κατάκτηση πολύτιμου, ζωτικού εδάφους. Είσαι πολύ έμπειρος, αλλά δεν κάνεις το λάθος να με υποτιμάς. Θα σε νικήσω με τη μυστική μου αρμάδα...

«Παραδίνομαι» της είπε απλά και αναζήτησε το χέρι της πάνω στο τραπέζι. Εκείνη έσυρε απαλά το δείκτη στη ράχη του χεριού του, διέτρεξε τις φλέβες που διακλαδίζονταν κάτω από το δέρμα του, έκανε μικρούς κύκλους γύρω από τους κόμπους των δακτύλων του και μετά από στιγμιαίο δισταγμό σήκωσε το χέρι της και ακούμπησε απαλά το δείκτη της στα χείλη του. Ο Μακντάουαλ μόλις που κρατήθηκε να μην τον εγκλωβίσει τρυφερά ανάμεσα στα δόντια του, σαν σκύλος που ψευτοδαγκώνει με αγάπη και προσοχή το χέρι του αφεντικού του που τον χαϊδεύει.

Ο Έντι στάθηκε διακριτικά δίπλα τους, διακόπτοντας ωστόσο κάθε εξέλιξη ερωτικού υπαινιγμού.

«Θα πιω απ' αυτό που πίνει ο κύριος» είπε η Μπρίτανι τραβώντας χαλαρά το χέρι της από το πρόσωπο του Μακντάουαλ, που πάλευε να φορέσει έκφραση αυτοκυριαρχίας. Αυτή η νέα γυναίκα είχε ολοφάνερα τη δύναμη να διαρρήξει τον κόσμο του, να οικειοποιηθεί τις συνήθειές του, να

απορροφήσει τις λεπτομέρειες που συνέθεταν την προσωπικότητά του: κάτι που σε άλλη περίπτωση θα χτυπούσε καμπανάκι κινδύνου. Ο επιθεωρητής είχε γνωρίσει γυναίκες εξαιρετικά βολικές από το πρώτο κιόλας ραντεβού. Όμως στη σκιά της ύποπτα γρήγορης διαθεσιμότητας ελλόχευε σχεδόν πάντοτε η νύξη μιας συγκεκαλυμμένης αλλά φανερά πειστικής επιθυμίας για μακροπρόθεσμη δέσμευση, κάτι που εκείνος απέφευγε με σθένος εδώ και δύο χρόνια που είχε πεθάνει η Μαίρη. Έτσι, πολλά πρώτα ραντεβού ήταν και τα τελευταία, αφού είχαν καταλήξει σ' ένα ευγενικό χειροφίλημα, χωρίς καν την αόριστη υπόσχεση τηλεφωνικής επικοινωνίας για να μη δημιουργούνται ψεύτικες προσδοκίες. Μέσα σ' αυτά τα δύο χρόνια είχε συναντήσει αρκετά γυναικεία βλέμματα που φαίνονταν ντροπαλά αλλά στην ουσία αποδεικνύονταν σεμνότυφα, πολλά χάρδια που ξεκινούσαν δισταχτικά για να γίνουν ανυπόμονα, σχεδόν χυδαία. Προτιμούσε να περιμένει, έστω και μάταια, παρά να συμπυκνώσει την έννοια γυναίκα στον ελάχιστο κοινό παρονομαστή της. Αν ήθελε ένα ξερό πήδημα, μια επαγγελματίας θα του άνοιγε τα πόδια της για ένα μισάωρο, εκείνος θα της άνοιγε το πορτοφόλι του για τρία δευτερόλεπτα και θα έπαιρνε τη διάτρητη απόδειξη για την εφορία. Μετά θα την αποχαιρετούσε ευγενικά και θα τον κατάπιναν τα σωθικά της νύχτας.

Τώρα όμως κάτι του έλεγε ότι μπορεί και να

είχε φτάσει το τέλος της αναμονής. Στην Μπρίτανι αναγνώριζε αυτό που έφαχνε. Δεν υπήρχε επίφαση πίσω από την πρόθεση. Δεν υπήρχε προμελέτη πίσω από την κίνηση. Ο Μακντάουαλ το κατάλαβε από την πρώτη στιγμή που την είδε. Οι αισθητήρες του τον ειδοποίησαν, όπως κάθε φορά που πλησίαζε στη λύση ενός φόνου. Έτσι όπως την κοίταζε να κάθεται απέναντί του, με το κασμιρένιο πουλόβερ να αναπαύεται μαλακά στο σταρένιο δέρμα της, τα στιλπνά μαύρα μαλλιά της να συνοδεύουν τις κινήσεις του αυχένα, σαν θαλασσινές ανεμώνες που λικνίζονται στο νερό, ένιωθε την ανάσα του να κόβεται από την καθαρότητα της ύπαρξής της. Της έδειξε ότι την ήθελε. Του απάντησε στα κύματα της ίδιας συχνότητας, χωρίς να δώσει ρεσιτάλ σεμνοτυφίας. Η συνάντησή τους ήταν μια πρόσθεση ακέραιων αριθμών κι όχι ένας λαβύρινθος λογαριθμικών εξισώσεων, απ' όπου θα έβγαιναν με πονοκέφαλο από τα ερωτηματικά και τις ασάφειες.

Ο Έντι έφτασε μ' ένα δεύτερο ποτήρι κι ο Μακντάουαλ της σερβίρισε ούζο με χέρι παραδόξως σταθερό για την εσωτερική του κατάσταση.

«Είναι δυνατό» την προειδοποίησε. «Καλύτερα να το αραιώσεις».

«Μ' αρέσει σκέτο. Έτσι το είχα πει ένα καλοκαίρι στην Ελλάδα» απάντησε η Μπρίτανι, και με το ποτήρι στον αέρα έκανε τη μισή διαδρομή μέχρι να ακουμπήσει το δικό του.

«Στην υγειά σου» του είπε με χαρούμενη έκφραση. *Ή σε ό,τι έχει απομείνει απ' αυτή, έτσι όπως με αναστατώνεις, σκέφτηκε ο επιθεωρητής και κατέβασε μια γερή γουλιιά ούζου.*

Ήπια και η Μπρίτανι μια γουλιιά χωρίς να επηρεαστεί η έκφρασή της, ωστόσο διαπίστωσε ότι είχε ξεχάσει πόσο δυνατή ήταν η γεύση αυτού του ποτού. Ο Μακντάουαλ συμφώνησε και τη ρώτησε για κείνο το ταξίδι της στην Ελλάδα.

Είχε πάει με φίλες της πριν από μερικά χρόνια στην Αθήνα και από κει πήγε στη Μύκονο, ένα μικρό νησί όπου είχε συναντήσει περισσότερους Άγγλους απ' ό,τι σε ολόκληρο το Λονδίνο.

«Ο παππούς μου ήταν Έλληνας» είπε ο Μακντάουαλ. «Από τη Χίο, ένα νησί που φημίζεται για το ούζο του. Ήταν ναυτικός και σ' ένα ταξίδι του γνώρισε μια Σκοτσέζα. Έμειναν στο Εδιμβούργο, άνοιξαν ένα μαγαζί με παιχνίδια κι έκαναν δυο κόρες, τη θεία μου και τη μάνα μου. Η Ελλάδα πέρασε στον ορίζοντα της υπόσχεσης για επιστροφή και τέλος στη σφαίρα της ανάμνησης. Ο παππούς μου δεν έπαψε να πιστεύει πως θα γύριζε στην πατρίδα για να πεθάνει. Ήταν από τους στόχους που βάζει κανείς όχι για να τους πραγματοποιήσει, αλλά απλώς για να προσδοκά την πραγματοποίησή τους».

Την κοίταξε απολογητικά: «Σε κούρασα;»

Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι: «Μ' αρέσει η φωνή σου». Έδειξε με το βλέμμα της το ούζο. «Και το γεγονός ότι τιμάς τις ρίζες σου».

Έγειρε το κεφάλι στο πλάι, σαν να δίσταζε να εξωτερικεύσει την επόμενη σκέψη της.

«Πες το!» την προέτρεψε ο Μακντάουαλ μαλακά.

«Να... το μελαγχολικό σου χαμόγελο, το σαστισμένο ύφος, ακόμα και στα πιο συνηθισμένα πράγματα. Σαν να διαπιστώνεις ξαφνικά ότι η γη γυρίζει».

«Μετά από μερικά ποτήρια ούζο θα κάνεις κι εσύ την ίδια διαπίστωση» της απάντησε και στον ήχο του ευχαριστημένου γέλιου της αναγνώρισε ένα μεγάλο του πλεονέκτημα: τη διασκέδαζε. «Με κάνεις να γελάω, καλέ μου Χένρι» συνήθιζε να του λέει η γυναίκα του «ακόμα κι αν εσύ μέσα σου υποφέρεις».

«Μου θυμίζεις τον Πίτερ Σέλερς» του είπε τώρα η Μπρίτανι.

ΣΤΑΜΑΤΩ για να ξεμουδιάσω και να χαϊδέψω τον Μπλάκσαντ, ο οποίος περιφέρεται εκνευρισμένος στο δωμάτιο. Ανεβαίνει στα γόνατά μου και με κοιτά επίμονα, μ' εκείνο το γατίσιο βλέμμα του που δεν αποτραβιέται μέχρι να δει στο πρόσωπό μου την έκφραση που θέλει.

«Νίκησες!» του λέω και σηκώνομαι να τον ταιΐσω. Τον παρατηρώ αμίλητη καθώς καταβροχθίζει στην κουζίνα την ξηρά τροφή και συγχρόνως δουλεύω στο μυαλό μου την πλοκή του νέου μου μυ-

θιστορήματος. Όπως κάθε φορά που ξεκινώ να γράφω, με πιάνει ο τρόμος της πρώτης λευκής σελίδας. Όταν γεμίζει με λέξεις που με ικανοποιούν, αποκτώ μια φοβερή σιγουριά. Ξέρω ότι ο χρόνος θα κυλήσει σαν νερό και, χωρίς σχεδόν να το καταλάβω, θα έχω τελειώσει την ιστορία. Σήμερα νιώθω ότι κωπηλατώ με δύναμη και παρ' όλ' αυτά βρίσκομαι στο ίδιο σημείο. Πώς θα γεμίσουν οι σελίδες μου;

Μήπως αν βάλω το δολοφόνο να τραυλίζει όταν απειλεί κάποιον; Μέχρι να ολοκληρώσει την πρόταση: «Και τώρα ετοιμάσου να συναντήσεις το δημιουργό σου», το υποψήφιο θύμα θα 'χει πεθάνει από βαθύ γήρας κι εγώ θα 'χω γεμίσει μερικές σελίδες. Δεν έχω όρεξη να γράψω άλλο. Παίρνω τον καφέ μου και κατευθύνομαι στο σαλόνι. Ο Μπλάκσαντ εμφανίζεται γλείφοντας τα μουστάκια του και περιμένει να δει πού θα κάτσω. Ξαπλώνω στον καναπέ κι εκείνος μ' ένα κομφό σάλτο ανεβαίνει στο χαμηλό τραπεζάκι με τα φωτογραφικά λευκώματα από διάφορα μέρη του κόσμου. Πάνω πάνω βρίσκεται ένα λευκωμα για το Μπαθ, την αγγλική επαρχιακή πόλη που γνωρίζω σαν την παλάμη μου.

Τα χρόνια που πέρασα στο Μπαθ, σ' ένα δίπατο οίκημα γεωργιανού ρυθμού, τυλιγμένο στην ελαφρά ομίχλη που αναδινόταν από τον ποταμό Έι-

βον, υπήρξαν καθοριστικά για την πορεία της ζωής μου. Δεν ήταν το ίδιο το σπίτι με τα ψηλοτάβανα δωμάτια και τους μπαρόκ πολυελαίους που επηρέασε τον ψυχισμό μου, όσο οι ιδιοκτήτες του, οι γονείς της μητέρας μου. Τα λεγόμενα «ξωτικά» του Μπαθ, δυο φιγούρες με παλιομοδίτικα ρούχα που ενσάρκωναν την έννοια της μυθιστορηματικότητας, ζώντας μια ζωή γεμάτη υπόγειες δονήσεις. Αυτό τουλάχιστον πίστευαν οι υπόλοιποι κάτοικοι του Μπαθ. Για μένα, που τους έζησα από κοντά, ήταν ένα ζευγάρι που κινούνταν σε μια διελκυστίδα ανάμεσα στην αστική σύμβαση που δημιουργούσαν οι οικογενειακές τους υποχρεώσεις και στην εκκεντρικότητα που εκδήλωναν με αφορμή το επάγγελμά τους.

Ο Αλοΐσιους και η Βέρα Μάλורי μοιράζονταν την αγάπη τους για πολλά πράγματα, κυρίως για όσα κουβαλούσαν επάνω τους τη σκόνη των προηγούμενων γενεών. Τώρα, που τους φέρνω στο μυαλό μου, πιστεύω ότι είχαν γεννηθεί με καθυστέρηση ενός αιώνα και λειτούργησαν με κώδικες τιμής οι οποίοι είχαν προ πολλού χάσει την αξία τους στον κόσμο που ζούσαν, αποτελώντας έναν αναχρονισμό στα όρια της γραφικότητας. Αυτό βέβαια τους έκανε αξιαγάπητους.

Ο Αλοΐσιους, που προτιμούσε τον πληθυντικό ευγενείας, φάνταζε αστεία αβρός σε μια κοινωνία που πλέον πρόσταζε την αμεσότητα της επαφής. Ποτέ δε μιλούσε στον ενικό σε ανθρώπους που

γνώριζε ελάχιστα, παρά μόνο σ' εκείνους που τον κέρδιζαν. Στους υπόλοιπους ήταν ευγενικά τυπικός. Στον επικήδειο που εκφωνήθηκε προς τιμήν του έγινε λόγος για άνθρωπο που αποστρεφόταν τη χυδαιότητα, και ειδικά εκείνη που συνήθως κρύβεται κάτω από μια εγκαρδιότητα που ξεχειλίζει. Στο κοιμητήριο του Μπαθ είναι χαραγμένη στην επιτύμβια στήλη του η φράση από μια επιστολή του ποιητή Τζον Κιτς: «Οι φίλοι μου ας πιουν αρκετό κρασί πάνω από τον τάφο μου». Την ημέρα της κηδείας του σχεδόν το μισό Μπαθ τρέκλιζε καθώς έβγαινε από το νεκροταφείο, άσχετα αν ο Αλοΐσιους Μάλורי όσο ζούσε επέμενε ότι οι φίλοι του είναι μετρημένοι στα δάχτυλα κι ότι οι Βρετανοί εκμεταλλεύονται οποιαδήποτε περίπτωση προκειμένου να το τσούξουν.

Η γιαγιά μου, η Βέρα Μάλורי, μια γυναίκα βγαλμένη από αναγεννησιακό πίνακα, αρμένιζε με τις μακριές φούστες της στους δρόμους της πόλης, αφήνοντας πίσω της ευωδιαστά απόνερα άγριου γιασεμιού. Όταν πέθανε, κυκλοφόρησε η φήμη ότι από την ταφόπλακά της εξακολουθούσε να αναδίδεται το άρωμά της. Η ίδια η Βέρα πάντως, φανατική αναγνώστρια του απόκοσμου, ευθυνόταν, κατά τη γνώμη μου, για όλη αυτή την παραφιλολογία περί μεταθανάτιας ζωής. Πίστευε ότι θα εξακολουθήσει να κυκλοφορεί στο Μπαθ και μετά το θάνατό της. Απόδειξη, η επιγραφή που ήθελε να σκαλίσουν στον τάφο της, ίδια με αυτή που ή-

ταν κρεμασμένη πίσω από την πόρτα του μαγαζιού της: «Μπείτε μέσα, επιστρέφω σε πέντε λεπτά!»

Για αρκετόν καιρό συνωστίζονταν, λένε, στο νεκροταφείο διάφοροι, που οσφραίνονταν σαν λαγωνικά τον αέρα γύρω από τους τάφους των Μάλורי. Εγώ, που γνωρίζω πώς κατευθύνεται η ψυχολογία των μαζών, ορκίζομαι ότι όλο αυτό ήταν ένα κόλπο προσέγγισης τουριστών σ' ένα νεκροταφείο που δεν είχε διάσημους πελάτες, όπως αναγνωρισμένους συγγραφείς ή ηθοποιούς, αλλά είχε δεκάδες άγρια γιασεμιά έξω από τον περίβολό του. Ήταν λογικό να μεταφέρει ο αέρας τη μυρωδιά τους πάνω από τον τάφο της γιαγιάς μου, αλλά ποιος αναζητά τη λογική σε τέτοια μέρη...

Πλένω το φλιτζάνι κι αποφασίζω να σκοτώσω λίγο ακόμα την ώρα μου μπροστά στο κομπιούτερ. Αν δω ότι δεν κατεβάζω καμιά αξιόλογη ιδέα, θα παίξω μια ηλεκτρονική πασιέντζα και θα πάω για ύπνο. Δε θα περιμένω τον Θωμά, γιατί μου τηλεφώνησε ότι θα καθυστερήσει στη δουλειά. Φοβάμαι για την υγεία του. Δουλεύει πολύ και κάθε βράδυ γυρνά εκνευρισμένος και αμίλητος. Ελπίζω να αντέξει την πίεση. Πλησιάζω το στερεοφωνικό. Η μουσική θα μου κρατήσει συντροφιά μέχρι να ακούσω το κλειδί του άντρα μου στην πόρτα. Μπαίνω στο κείμενό μου και ξεκινώ νέα παράγρα-

φο. Η φωνή του Μπάουι πλημμυρίζει το δωμάτιο: *Love me, love me, say you do, let me fly away with you, for my love is like the wind, and wild is the wind...*

Ο ΜΑΚΝΤΑΟΥΑΛ ήπια μια γουλιιά κρασί κι ακούμπησε το ποτήρι του στο χαμηλό τραπεζάκι. Η Μπρίτανι του είχε γυρίσει την πλάτη κι έφαχνε ανάμεσα στα σιντί της εκείνο που θα συνόδευε την επίσημη δικαιολογία να αγκαλιαστούν για λίγο όρθιοι και ντυμένοι, πριν βρεθούν να παλεύουν με τα κουμπιά και τα φερμουάρ τους στο ημίδιπλο κρεβάτι της. Δύο δευτερόλεπτα αργότερα στάθηκε μπροστά του, ενώ το *Wild is the wind* ακουγόταν από τα ηχεία του στερεοφωνικού. Αυτός σηκώθηκε με αξιοθαύμαστη σταθερότητα ύστερα από μισό μπουκάλι ούζο κι ένα ποτήρι κρασί. Την πήρε στην αγκαλιά του κι εκείνη ακούμπησε το μάγουλό της στο δικό του. Άρχισαν να λικνίζονται σχεδόν ανεπαίσθητα. Ο Μακντάουαλ υπολόγισε ότι μ' αυτό το ρυθμό σε δυο ώρες θα είχαν καταφέρει μια πλήρη περιστροφή.

«Είναι από τα αγαπημένα μου τραγούδια» του εξήγησε σιγανά. «Το έχεις ακούσει;»

Αντί γι' απάντηση πλησίασε τα χείλη του στο αυτί της και, συντονίζοντας τη φωνή του με του Μπάουι, της ψιθύρισε: «*With your kiss my life be-*

gins». Της δάγκωσε τρυφερά το λοβό και πρόσθεσε: «Ό,τι δε θα τραγουδούσε ο Ιησούς στον Ιούδα».

Η Μπρίτανι μισάνοιξε τα χείλη σ' ένα σιγανό γέλιο που τελείωσε σαν αντήχηση μέσα στη στοματική κοιλότητα του Μακντάουαλ. Η γλώσσα του άγγιξε τη δική της δισταχτικά. Τραβήχτηκε και την κοίταξε σιωπηλός. Ένωθε τα χείλη του να δονούνται. Εκείνη περίμενε με κλειστά βλέφαρα. Την πλησίασε ξανά κι αυτή τη φορά οι γλώσσες τους έσμιξαν ανυπόμονα. Η μια τυλιγόταν γύρω από την άλλη σαν φλόγες που ενώνονταν και χώριζαν με τα κελεύσματα του αέρα. Η γεύση της τον κατέκλυσε. Οι ανάσες τους συντονίστηκαν. Σαν να 'χαν απορροφηθεί και των δυο τα χαρακτηριστικά σ' ένα μόνο πρόσωπο. Όλα ήταν ένα φιλί, μια πράξη ερωτισμού κι απόγνωσης μαζί, ακριβώς όπως τη φανταζόταν κι ο Κλιμτ όταν ζωγράφιζε έναν άντρα να φιλά μια γυναίκα.

«Αν πεθάνω τώρα, θα έχω τον ωραιότερο θάνατο» ψιθύρισε για μια στιγμή λαχανιασμένος.

«Αν πεθάνεις τώρα, θα έχω μπλεξίματα με την αστυνομία» του απάντησε αναφοκοκκινισμένη.

«Θα μου κάνεις εσύ τη νεκροψία».

«Υπάρχει κι άλλος τρόπος να σε αγγίξω γυμνό».

ΑΚΟΥΩ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ στην πόρτα και κλείνω το κομπιούτερ. Ο Θωμάς μπαίνει κατάκοπος. Δεν πει-

νάει, δε διψάει, δεν έχει όρεξη για κουβέντα. Του βάζω με το ζόρι μια μπριζόλα, ένα ποτήρι κόκκινο κρασί, που κάνει καλό στην καρδιά, και κάθομαι απέναντί του στο τραπέζι της κουζίνας. Τρώει ανόρεχτα αμίλητος και οι προσπάθειές μου να ξεκινήσω μια συζήτηση πέφτουν στο κενό. Δεν υπάρχει λόγος να του πω για το μυθιστόρημα που ξεκίνησα να γράφω. Σχεδόν δε θα το ακούσει, γιατί το μυαλό του πετάει αλλού. Τελειώνει το φαγητό του και με καληνυχτίζει.

Είναι περασμένα μεσάνυχτα, αλλά εγώ δε νυστάζω. Η κακή διάθεση του Θωμά έχει επηρεάσει και τη δική μου. Αποφασίζω να γράψω λίγο ακόμα για να εκτονωθώ. Δε μ' αρέσει να πέφτω με νεύρα στο κρεβάτι. Με κρατούν άυπνη, και την επόμενη μέρα θέλω να σκοτώσω άνθρωπο. Έχω τη δυνατότητα να το κάνω χωρίς να υπάρξουν συνέπειες. Αρκεί να ανοίξω το κομπιούτερ μου και ο δολοφόνος θα πιάσει μεροκάματο.

ΑΝ ΩΣ «ΨΥΧΙΚΗ ΥΓΕΙΑ» οριζόταν το κενό ανάμεσα στη μανία και στην κατάθλιψη, τότε ο Μακντάουαλ ήταν σοβαρά άρρωστος εδώ και τρεις μέρες. Αιτία ήταν ένα ξεχασμένο συναίσθημα που είχε ξυπνήσει από το λήθαργο και είχε υποτάξει πλήρως το νευρικό του σύστημα. Ζήλευε! Παράφορα, εξαπλητικά, υπερβολικά. Η εικόνα της Μπρίτανι να

περπατάει αγκαλιά μ' ένα νεαρό στην Τσάρινγκ Κρος το βράδυ του Σαββάτου τον βασάνιζε ακόμα και τις λίγες στιγμές που πάλευε να κοιμηθεί. Την Παρασκευή το βράδυ, λίγο πριν την καληνυχτίσει έξω από την πόρτα της, η Μπρίτανι του είχε πει ότι την επόμενη μέρα είχε κάποια οικογενειακή υποχρέωση και δε θα μπορούσαν να συναντηθούν. Εκείνος την είχε πιστέψει και την είχε αποχαιρετήσει μ' ένα τρυφερό φιλί στο στόμα.

«Θα τα πούμε την Κυριακή» του είπε πριν εξαφανιστεί πίσω από την πόρτα της πολυκατοικίας της.

Αν και ο Μακντάουαλ είχε αναρωτηθεί τότε γιατί δεν του είχε προτείνει να την ακολουθήσει στο διαμέρισμά της, όπως γινόταν όλες τις άλλες φορές που είχαν βγει, η απάντηση ήρθε το επόμενο βράδυ. Περπατούσε μ' ένα συνάδελφό του στο Σόχο, προσπαθώντας να αποφασίσουν αν θα δειπνούσαν στην Τσαϊνατάουν ή θα κατέληγαν σ' ένα από τα ιταλικά εστιατόρια της Λέιτσεστερ Σκουέαρ, όταν ξαφνικά τη διέκρινε ανάμεσα στο πλήθος. Την αρχική του παρόρμηση να τρέξει προς το μέρος της αντικατέστησε μια παγωμένη ακαμψία, καθώς πρόσεξε και το συνοδό της, που κάτι της ψιθύριζε στο αυτί. Εκείνη, γυρνώντας, τον φίλησε με πάθος στο στόμα, αδιαφορώντας για τον κόσμο που περνούσε δίπλα τους, σπρώχνοντας ή κοιτώντας τους μ' ένα φευγαλέο χαμόγελο. Ο επιθεωρητής ψέλλισε τότε μια ανόητη δικαιολογία στο

φίλο του, σταμάτησε ένα ταξί και δέκα λεπτά αργότερα στην παμπ Mad Jack προσπαθούσε να πνίξει τον καημό του σ' ένα απόσταγμα καθαρής αλκοόλης, νερού και γλυκάνισου. Ο μπάρμαν τον άφησε να κοιμηθεί στο σκληρό πάγκο του μαγαζιού και την άλλη μέρα η καθαρίστρια του έφτιαξε έναν καφέ πιο πικρό απ' όλες τις λύπες του κόσμου και τον έστειλε στο σπίτι του.

Όλη την Κυριακή ο Μακντάουαλ κράτησε πεισματικά κλειστό το κινητό του και απεργάσθηκε σχέδια εκδίκησης για την Μπρίτανι και τον αντικαταστάτη του. Φανταζόταν τον εαυτό του να παραφυλάει στο σκοτάδι της εσωτερικής σκάλας στην πολυκατοικία της Μπρίτανι. Μόλις εμφανιζόταν εκείνη και ο συνοδός της, θα πεταγόταν από πίσω της και θα έσφιγγε τα δάχτυλά του γύρω από το λαιμό της, μέχρι να τη νιώσει βαριά στα χέρια του, χωρίς ίχνος ανάσας στα φρακαρισμένα της πνευμόνια. Θα την άφηνε να σωριαστεί στο πάτωμα, με το βλέμμα της για πάντα παραμορφωμένο από τον τρόμο και την έκπληξη. Μετά θα έπιανε στο κυνήγι τον τύπο που τη συνόδευε. Τον φανταζόταν σαν ένα δειλό ανθρωπάκι να κατεβαίνει την εσωτερική σκάλα με τα τέσσερα, σαν τους πιθηκοειδείς προγόνους του. Θα τον στρίμωχνε στη γωνία, απολαμβάνοντας για λίγο τα μάτια παρακάλια του να του χαρίσει τη ζωή. Ύστερα θα σήκωνε αργά το υπηρεσιακό του εικοσιδυάρι, σαν να διέγραφε αυτή την τροχιά κάτω από το νερό,

και θα κεντούσε με μερικές σφαίρες το πουκάμισο του τύπου, ο οποίος το προηγούμενο βράδυ έχωνε τη γλώσσα του σε λάθος στόμα.

Αυτό το σενάριο λειτουργούσε κατευναστικά στο θολωμένο μυαλό του, όσο έλειπαν οι σελίδες με τις σκηνές των συνεπειών της πράξης του. Οι συντετριμμένοι γονείς της Μπρίτανι πάνω από το φρεσκοσκαμμένο τάφο, οι συμφοιτητές του νεαρού, αμίλητοι στη συγκέντρωση για το μνημόσυνό του, ο ίδιος ο Μακντάουαλ να τελειώνει τις μέρες του στη φυλακή, διαγραμμένος από όλους, ακόμα κι απ' τη συνείδησή του. Μόλις συνερχόταν από το παραλήρημα της εκδίκησης, βουτούσε το κεφάλι του στο χύο νερό, γνωρίζοντας ότι οι φαντασιώσεις του δε θα ερμηνεύονταν ποτέ σε πραγματική πράξη. Αυτή άλλωστε ήταν η γραμμή που χώριζε τους ακέραιους ανθρώπους από τους δολοφόνους. Κι ήταν εξαιρετικά λεπτή αυτή η γραμμή. Μπορούσε να το επιβεβαιώσει ανά πάσα στιγμή, ανοίγοντας απλώς το δίφυλλο φωριαμό του γραφείου του, όπου φυλάγονταν οι φάκελοι των εγκλημάτων κατά της ζωής. Ανθρωποκτονίες εκ προθέσεως, εξ αμελείας, φόννοι εν βρασμώ ψυχής, δολοφονίες με κίνητρα οικονομικά, βεντέτες, μαφιόζικα ξεκαθαρίσματα, αλλά κι ένα μεγάλο ποσοστό εγκλημάτων που είχαν αίτιο την ερωτική ζήλια.

Τόσα χρόνια βολεμένος στον ανέφελο και ασφαλής γάμο του, έκλεινε τέτοιου είδους υποθέσεις μ' έ-

να απορημένο κούνημα του κεφαλιού. Τώρα όμως που είχε ερωτευτεί βαθιά κι ένιωθε την απόρριψη και την αντικατάσταση καταλάβαινε ότι το έγκλημα από παράφορη ζήλια θα μπορούσε να μην είναι απλά προϊόν σεξουαλικής παθολογίας αλλά αποτέλεσμα μιας αχαλίνωτης συναισθηματικότητας. Επειδή η γνωριμία του με την Μπρίτανι τον είχε κάνει επικίνδυνα συναισθηματικό, αποφάσισε να κόψει κάθε επαφή μαζί της, να μην της αφήσει έτσι περιθώρια για εξηγήσεις, αφού αυτές σίγουρα θα περιείχαν ασταθείς δικαιολογίες και ψέματα και ο Μακντάουαλ εκνευριζόταν αφάνταστα με τους υποκριτές. «Όσο είναι καιρός, όσο λειτουργούν ακόμα τα φρένα αυτοελέγχου» ψιθύρισε το βράδυ της Κυριακής, κι αυτό του 'φερε μια πρόσκαιρη ανακούφιση, ή μάλλον την ψευδαίσθησή της. Μέχρι που κατόρθωσε να κοιμηθεί είκοσι ολόκληρα λεπτά χωρίς να πεταχτεί τρέμοντας από οργή.

Το πρωί της Δευτέρας όμως δεν αναγνώρισε στον καθρέφτη το γερασμένο άνθρωπο που τον κοίταζε κατάματα. Ένωθε αδύναμος από την προδοσία και παρ' όλ' αυτά η απουσία της Μπρίτανι του ήταν αβάσταχτη. Το γεγονός μάλιστα ότι επέμενε σθεναρά στην απόφασή του να μην επικοινωνήσει μαζί της τον έκανε να βουλιάζει ακόμα βαθύτερα στο έλος της βαριάς μελαγχολίας. Όλα τού έφταιγαν, από τη γεύση του καφέ στο στόμα του μέχρι το καχεχτικό φυτό που πάλευε να κρατηθεί ζωντανό στη γωνιά του γραφείου του.

Ο βοηθός του επιθεωρητή στάθηκε σε απόσταση ασφαλείας από το αγριεμένο βλέμμα του. «Τον έχουν μέσα» τον πληροφόρησε. Ο Μακντάουαλ έβγαλε έναν υπόκωφο ήχο και μάζεψε τις σημειώσεις του. Ακολούθησε το βοηθό του στο τέλος του διαδρόμου και, καθώς έστριβε το πόμολο της πόρτας, τον πρόσταξε να του ανανεώσει τον καφέ, να του κρατήσει μόνο τα επαγγελματικά τηλεφωνήματα και να ξεφορτωθεί τον ασθενικό φίκο. Εκείνος κούνησε ζωηρά το κεφάλι κι εξαφανίστηκε με μεγαλύτερη προθυμία απ' ό,τι χρειαζόταν.

Ο επιθεωρητής έκλεισε την πόρτα και προχώρησε στο κέντρο του δωματίου, όπου υπήρχαν μόνο τέσσερις καρέκλες γύρω από ένα τετράγωνο τραπέζι. Ένας γυμνός γλόμπος αρκετών βατ, που κρεμόταν από το ταβάνι, σχημάτιζε ένα γαλακτερό κύκλο στο κέντρο του τραπεζιού. Τράβηξε τη μεταλλική καρέκλα και κάθισε απέναντι από ένα μελαχρινό άντρα γύρω στα τριάντα. Ο τύπος θα μπορούσε να μοιάζει με τον Αντόνιο Μπαντέρας, αν ο Μπαντέρας είχε τεράστιο πρόβλημα ακμής και αρχές φαλάκρας. Μασούσε τσίγλα και χτυπούσε ρυθμικά στην επιφάνεια του τραπεζιού τους καρπούς του, που ήταν εγκλωβισμένοι στις χειροπέδες. Ο Μακντάουαλ ένιωσε να τον πιάνει πονοκέφαλος από αυτόν το θόρυβο. Είπε στον αστυνομικό που στεκόταν παράμερα να ξεκλειδώσει τις χειροπέδες κι εκείνος υπάκουσε σβέλτα. Στο ύφος του κρατουμένου φάνηκε για μια φευγαλέα στιγ-

μή η ελπίδα της απόδρασης. Ο επιθεωρητής άνοιξε αδιάφορα δήθεν το σακάκι του για να φανεί αρκετά το πιστόλι του στη θήκη κι έχωσε τις χειροπέδες στη δεξιά τσέπη του παντελονιού του. Όταν σιγουρεύτηκε ότι ο άλλος είχε λάβει το μήνυμα, είπε στον αστυνομικό να τους αφήσει μόνους.

Η πόρτα έκλεισε αθόρυβα. Ο Μακντάουαλ άρφωσε το βλέμμα του στο στόμα απέναντί του, που κουνιόταν σαν κάδος πλυντηρίου.

«Φτύστε τη!» πρόσταξε τον κρατούμενο σπρώχνοντας ταυτόχρονα προς το μέρος του το πλαστικό τασάκι που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι.

Ο τύπος μάσησε ακόμα δυο φορές πριν βγάλει την τσίγλα. Την έπλασε ανάμεσα στο δείχτη και στον αντίχειρα και την εκσφενδόνισε σαν μπαλάκι προς το μέρος του Μακντάουαλ. Η τσίγλα πέρασε ελάχιστα χιλιοστά δίπλα από το μάγουλο του επιθεωρητή, έκανε γκελ στον τοίχο πίσω του και κατέληξε στο πάτωμα. Ατάραχος ο Μακντάουαλ ακούμπησε το χέρι στο στήθος του και το άφησε εκεί όσο χρόνο χρειαζόταν για να καταλάβει ο άλλος ότι μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα θα μπορούσε να πληρώσει με τη ζωή του κάθε απειρησφιία. Ικανοποιημένος που είδε το φόβο να απλώνεται στα χαρακτηριστικά του νεαρού, αντί για όπλο έβγαλε ένα στιλό και το κράτησε πάνω από τις σημειώσεις του. Παρατήρησε σκεπτικός τα χαρακτηριστικά του κρατουμένου του και ξανασυμβουλευτήκε τα χαρτιά του.

«Πώς προφέρεται το όνομά σας;»

Καθώς δεν πήρε απάντηση, σήκωσε το κεφάλι και περίμενε. Ο τύπος του χαμογέλασε ειρωνικά κι έπλεξε τα δάχτυλά του κάτω από το πιγούνι.

Ο Μακντάουαλ συνέχισε ήρεμα:

«Από πού είναι η καταγωγή σας;»

«Άντε γαμήσου που μου το παίζεις ευγενικός!» του πέταξε εκείνος προκλητικά.

«Δεν κάνει να λέτε παλιόλογα. Χαλάνε τα δόντια!» απάντησε ο Μακντάουαλ και συγχρόνως η γροθιά του τινάχτηκε σαν ελατήριο στο στόμα του άλλου. Η καρέκλα απέναντι ταλαντεύτηκε από το βάρος που σήκωνε κι έπεσε με θόρυβο στο πάτωμα. Η πόρτα άνοιξε απότομα κι ο αστυνομικός μπήκε μέσα με το όπλο του προτεταμένο. Η ματιά του στράφηκε πρώτα στον τύπο, ο οποίος, αφού σωριάστηκε κάτω, είχε τώρα κουλουριαστεί σε στάση εμβρύου κι έσφιγγε την παλάμη του πάνω στα χείλη που αιμορραγούσαν. Ύστερα γύρισε προς τον επιθεωρητή.

«Τι έπαθε αυτός;»

«Κουράστηκε και είπε να ξαπλώσει» εξήγησε ατάραχα ο Μακντάουαλ.

Ο τύπος άρχισε να ουρλιάζει:

«Μείνε εδώ! Μου επιτέθηκε!»

«Θέλετε να μείνω μαζί σας;» έκανε θορυβημένος ο αστυνομικός, ο οποίος φαινόταν να ανησυχεί περισσότερο για τον κρατούμενο και λιγότερο για τον ανώτερό του.